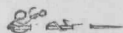

Ta hip se strese grad, druhal izgine, in pri deklici stoji prekrasen mladenič, ki ji poljubi roko. Ko se malo oddahne, ji pove krasni mladenič, da je knežji sin, gospodar tega gradu, vladar vse te pokrajine, da ga je pa pred mnogimi leti neka hudobna čarovnica iz maščevanja zaklela v ostudnega zmaja in da je moral ostati zaklet, dokler ga ne osvobodi dobra, nedolžna deklica, ki bi zanj potrpežljivo in molče prenašala trpljenje in bolečine. Naposled pripomni mladi knez: »Krasna deklica, ti si me osvobodila, zato bodi moja žena in gospa v tem veličastnem gradu, če ti je povšeči!«

Deklica se ni branila. Zaročila sta se. Grad je kakor oživel; vse se je lesketalo po njem. Ko je šla zjutraj nevesta na vrt, so jo pozdravljali mnogi služabniki.

Nekaj dni pozneje je ukazal zapreči knez dragocene vozove, in z obilnim spremstvom sta šla zaročena obiskat očeta in sestre. Kdo bi mogel popisati, kako se je razveselil oče, ko je zagledal svoje drago dete, po katerem je bil tako žaloval in ko je zvedel, da je pri dobrih ljudeh in da je srečnal!

Pri potoku.

*Potoček bistri, kam hitiš
naprej po loki cvetni?
Zakaj se nič ne pomudiš
tu v senčici prijetni?*

*Glej, vrbe so tu nad tabó
hladan ti šotor splele;
z njih vejic ptičice pojó
ti pesemce vesele!*

*A ti se nič ne pomudiš
tu v senčici prijetni;
skrivnostno žuboreč hitiš
naprej po loki cvetni!*

*Potoček, oj, nikar od tod
tako mi brž ne beži,
da si valov željan život
v vodici škopljem sveži!*

Zložil in ilustriral Fr. Rojec.

